

Sága rodiny
Lembergů

Český osud

Karin
Lindbergová

motto

Český osud

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Karin Lindbergová

Český osud – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Sága rodiny
Lembergů**

Český osud

**Karin
Lindbergová**

motto

*Tento román je věnován všem
lidem, které jsme
vroucně milovali a kteří
už nejsou mezi námi.*

Wo ist mein Heim?
Mein Vaterland?
Wo durch Wiesen Bäche brausen,
Wo auf Felsen Wälder sausen,
Wo ein Eden uns entzückt,
Wenn der Lenz die Fluren schmückt:
Dieses Land, so schön vor allen,
Böhmen ist mein Heimatland.
Böhmen ist mein Heimatland.

Karl Wenzel Ernst

Text hymny Němců v Čechách, která se zpívala na melodii české hymny v letech 1918–1938.

(Tento text je německou verzí české hymny „Kde domov můj“. Tuto německou verzi napsal Karl Wenzel Ernst jako obsahově volnější překlad písně Josefa Kajetána Tyla. Melodie pochází od Františka Škroupa – pozn. překl.)

Seznam osob

Rodina Lembergových

Carl Lemberg, domácí pán a hlava rodiny

Emilie Lembergová, domácí paní

Ferdinand Lemberg, nejstarší syn

Alba Lembergová, starší dcera

Charlotte Lembergová, mladší dcera

Kilian Lemberg, nejmladší syn

Helene Schwemmerová, matka Emilie

Gustav Lemberg, bratr Carla Lemberga

Clara Lembergová, švagrová Carla a Emilie

Služebnictvo

Josef Teschner, vrchní sluha

Maria Schlegelová, hospodyně

Theresia Püschelová, kuchařka

Lissi Ringelová, služebná

Kitty Knollová, bývalá služebná

Margot Wenzelová, služebná
Otto Herzog, řidič

Ostatní

Günter Scholz, vedoucí provozu tkalcovny v Martínkovicích
Margarete Winterová, tkadlena
August Walzel, tkadlec
Miroslav Svoboda, pomocná síla
Alfred Weisser, přítel rodiny Lembergových
Paul Weisser, syn Alfreda Weissera
Gretl Pfaffenhoferová, Albina spolužačka
Anita Schwartzová, Albina spolužačka
Kurt Letzel, Ferdinandův spolužák
Jarmila Procházková, Carlova milenka z Prahy

Prolog

Duben 1938

Spočinul ve stínu staré lípy. Jednu nohu si zapřel o kůru a zpozvzdálí pozoroval ruch tradiční pouti v Martínkovicích. Lembergovi právě dorazili na posvícení. Ještě před týdnem si tahle rodina užívala velikonočních prázdnin a dopřávala si luxusu, ale teď už byli všichni zpátky.

Domácí pán nosil klobouk jako korunu na prořídlych vlasech, zatímco dvouřadý perlový náhrdelník na krku jeho ženy se téměř vysmíval nejchudším lidem ve vesnici. Jejich dcery byly elegantně oblečené, ne příliš okázale, ale na první pohled bylo zřejmé, že na kvalitě látky se nešetřilo.

Nejstarší syn a nástupce Ferdinand pobíhal s nejmladším, přetahovali se mezi sebou a bezstarostně se smáli. V žaludku mu zabublal vztek, ale potlačil ho. Lembergovi si ho nevšimli. Jistěže ne, jedinců jako on si vůbec nevšimli. Prostí lidé je nezajímali, žili jen z kapitalistického vykořisťování svých továrních dělníků.

Vložil si do úst cigaretu a sirkou ji zapálil. Rozkošnický vdechl kouř a ani se nepohnul, když dál zpovzdálí sledoval čilý ruch. Nějaký krotitel předváděl medvěda na řetězu a přilákal k sobě hodně zvědavců. Jásot dětí, hudba kapely, rozhovory mnoha vesničanů, kteří se na jarmarku bavili – tohle všechno mu dodávalo jistotu, že to, co se chystá udělat, je správné.

Ještě jednou se podíval na slavnost, ale nepohnul se. Houpačka se bez ustání houpala, u stánků bylo rušno. Kolem kolotoče se hemžily děti, mladíci se na střelnici snažili vyhrát cenu pro své milé nebo ty, které se jimi teprve stanou. Ale on sám sem nepřišel před několika týdny za zábavou. Takové rozptýlení ho vůbec nezajímalo, byl v Martínkovicích jen z jediného důvodu: kvůli pomstě.

Kapitola 1

Duben 1938

Alba se procházela v Broumově s přítelkyněmi a užívala si jarního slunce. Zahlédla svůj odraz ve skleněné výloze a byla ráda, že si dnes vybrala žluté šaty, které se jí tak dobře hodily k vlasům. Dívky vyšly z Dolní brány a kráčely směrem k náměstí Florianusplatz. Gretl se jako obvykle rozplývala nad svým přítelem Kurtem. Nedávno se zasnoubili a na konec léta plánovali svatbu. „Ještě tomu nemůžu uvěřit,“ přiznala se Gretl. „Že zrovna já budu jako první pod čepcem.“

„Mám za tebe takovou radost,“ odpověděla Alba, když odbočily doleva do ulice Schmeykalgasse, odkud měly dojít na Ringplatz – k cíli jejich cesty, do kavárny Herzog. Dva holubi třepotavě sletěli ze střechy na ulici, aby sebrali pár drobků.

„Bude taky pracovat v tiskárně?“ zajímala se Anita, jejíž rodina také pracovala v textilním průmyslu jako Lembergovi. Anita rodina byla již čtvrtou generací, která v Broumově-Olivětině provo-

zovala továrnu na bělení, barvení příze a kusové barvení. Gretlina rodina vlastnila v Broumově tiskárnu.

Mávla nad tím rukou. „To všechno ještě nevíme, ale dovedu si to docela dobře představit.“

„Až jednou budeš mít děti, taky nebudeš moct uprostřed noci dolévat tiskařskou čern a sledovat, jak se válce otáčejí,“ zahihňala se Alba.

„Ale jdi, nech toho. Já budu v podniku pracovat vždycky.“

„To říkáš teď,“ odpověděla Alba, která sice nezáviděla, ale přece jen sama toužila pomáhat v rodinném podniku. „Až budeš mít novorozeně, začneš mít jiné starosti.“

Anita se zachichotala. „Ještě si to u tebe nedokážu představit.“

Ani Alba to nedokázala, protože Gretl z nich byla nejmužnější, obvykle nosila kalhoty a pod nehty měla tiskařskou čern. Ale když mluvila o Kurtovi, rysy obličeje jí změkly, což Alba poznala i u sebe.

„Co je to s tebou?“ chtěla vědět Gretl, jako by uměla číst myšlenky.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Alba nevinně, i když tušila, na co Gretl naráží.

Přítečyně ji štípla do boku. „No, přece ty a tvůj miláček!“

Albě se rozhořely tváře. „Nemluv tak hlasitě, co když tě někdo uslyší?“

Bohužel její vztah s Miroslavem byl stále tajemstvím, které musela za každou cenu udržet. Věděly o něm jen její přítelkyně.

„Je vám spolu dobře?“ zajímala se Anita.

Alba se zastavila a srdečně se usmála. „A jak! On je opravdu výjimečný. Někdy ani nemůžu uvěřit, jaké mám štěstí.“

Gretl a Anita si vyměnily pohledy, znovu se zasmály a Anita zažertovala: „Láska musí být krásná!“

Alba pokrčila rameny, protože ve skutečnosti to s ní a Miroslavem nebylo jednoduché. Seznámili se v zimě na vánočním večírku v tkalcovně. Po jejich prvním, poněkud drsném rozhovoru to byla dlouhá cesta, než si uvědomili, co pro sebe vlastně znamenají. „Někdy si přeju, aby to bylo jednodušší.“

„Co je v životě jednoduché?“ povzdechla si Anita. Alba přesně věděla, co má na mysli. Její přítelkyně byla židovka a měla úplně jiné starosti. S posunem Evropy doprava to začalo být nepříjemné i pro židy v Československu. Poté, co Hitler minulý měsíc připojil Rakousko k Říši, obavy Anitiny rodiny ještě vzrostly. Co kdyby i v Československé republice byly přijaty podobné zákony jako v Říši? Sudetoněmecká strana se ve všech ohledech velmi přiblížila NSDAP a Alba se domnívala, že tento vývoj může ještě dál pokračovat, i když doufala v opak.

Anitu kvůli její víře už často uráželi a osočovali, a tak si Alba nerada stěžovala na své problémy, které jí ve srovnání s Anitinými starostmi připadaly bezvýznamné.

„Máš pravdu, má drahá. Proto bych vám chtěla jen říct...“ Trochu se předklonila dopředu a zašeptala: „Líbat Miroslava je jako nebeská rozkoš.“ Všechno ostatní si nechala pro sebe; nechtěla, aby se setkání s přítelkyněmi změnilo v diskusi o problémech. Nemusela se zmiňovat o tom, že napětí mezi Němci a Čechy roste. Nepotřebovala připomínat ani to, že její rodiče nikdy nepodpoří její lásku k Čechovi, který byl navíc prostý dělník. Alba chtěla věřit v budoucnost s ním, a tak se usmívala, když došly do kavárny Herzog na Ringplatzu. „Jsem šťastná,“ přiznala a dala přítelky-

ním přednost, když jim zaměstnanec kavárny v livreji podržel dveře.

* * *

Carl seděl s bratrem v pracovně vily a snažil se před Gustavem skrýt vnitřní napětí. Bratr si s ním přišel promluvit o společném dodavateli surovin, který neplnil své závazky. Gustav se však právě ponořil do článku v novinách, a tak se Carl znovu pohroužil do vlastních myšlenek. Potíže s dodavateli byly v posledních týdnech a měsících stále častější; bohužel nic nenasvědčovalo tomu, že by se hospodářská situace v Sudetech měla zklidnit, spíše naopak. Vyrovnávat se s ekonomickým tlakem nebylo pro Carla nic nového, za ta léta už toho zažil hodně, ale teď by mu trocha úlevy rozhodně nevalila. Bylo zřejmé, že mu tečou nervy, a nevěděl, jak dlouho ještě vydrží všechn ten tlak snášet. Teprve na jaře se mu podařilo vytáhnout hlavu – nebo spíš tkalcovnu – ze smrtící smyčky. Pomocí peněžní injekce od tchyně se mu sice podařilo rodinný podnik alespoň částečně zachránit, ale tkalcovna v Martínkovicích měla k finančnímu zdraví ještě hodně daleko. Na jaře se musel vzdát a s těžkým srdcem zavřít jednu část podniku, továrnu v Jetřichovicích. Tato ztráta ho velmi tížila. Přesto musel pokračovat, nemohl se stále ohlížet zpět, musel se dívat dopředu. Bylo to však pro něj těžké. Velmi těžké.

Přitom to nebylo poprvé, co musel řešit mimořádnou situaci. Rodinný podnik přestál i Černý pátek a následnou celosvětovou hospodářskou krizi na počátku třicátých let, sice ne beze ztrát, ale přežil.

Ani si nebyl jistý, co ho teď trápí víc, jestli uzavření továrního provozu v Jetřichovicích, nebo dluhy, které si nadělal u nenáviděné tchyně. S tím se nedokázal vyrovnat. Carl považoval za projev slabosti, že nedokázal najít řešení sám.

Momentálně se sám nesnášel za to, že je bezmocný, protože bezmocnost byla vlastnost, kterou na lidech nenáviděl ze všeho nejvíc – a teď měla postihnout i jeho? Carl se vzchopil a nedal na sobě nic znát; nechtěl, aby si bratr všiml jeho vnitřní rozervanosti.

Samozřejmě už na jaře mohl požádat o peníze i Gustava, ale nedokázal se k tomu odhodlat, a to nejméně ze dvou důvodů. Zprvu tušil, že ani pro jeho bratra nejsou nynější časy nijak růžové, a zadruhé si na něm nechtěl vytvořit závislost. Vztah mezi bratry byl rozporuplný. Drželi při sobě, protože rodinné pouto je silnější než všechno ostatní, ale zároveň mezi nimi panovala tvrdá konkurence. Která firma je úspěšnější, které dítě chytřejší, který dům krásnější...

Věděl, že se ho bratr na něco ptal, ale jeho slova mu úplně unikla. Carl se dnes zkrátka nedokázal soustředit na rozhovor o dodavateli – problémů bylo v těchto dnech všude víc než dost. Nervózně si pohrával s plnicím perem. Nakonec to vzdal, odložil jej a zalovil v hlubinách svého psacího stolu, odkud vytáhl krabičku cigaret Vlasta. Připálil si starým benzínovým zapalovačem.

„Tys vážně nenašel nic lepšího než tohle svinstvo?“ rýpl si Gustav. Carl vyfoukl kouř, než odpověděl. „Jak vidíš, ne.“

Gustav se usmál, ale bylo v tom něco škodolibého, co šlo Carlovi proti srsti. „Co tomu říká Emilie?“ vyzvídal Gustav dál.

Jediný člověk, před kterým Carl nekouřil, byla jeho žena. Ne proto, že by se jí bál, ale protože věděl, jak moc to jeho žena nesnáší.

Nemohla na něm vystát pach tabáku a skutečnost, že nikotin mu zanechával na nehtech žluté stopy, také přispěla k tomu, že ho Emilie přemluvila, aby se toho potěšení vzdal. Už neholdoval nikotinu tolik jako dříve, ale v těchto vypjatých časech s ním přece jen nedokázal úplně skoncovat.

Carl zaskřípal zuby, když si všiml Gustavova samolibého výrazu, ale nijak to nekomentoval. Vzpomněl si na Emilii a byl rád, že se jí zase vede dobře. V zimě onemocněla těžkou chřipkou a čas do Velikonoc strávila rekonvalescencí v klimatických lázních poblíž Sněžky. Během jejího pobytu v lázních musel zavřít provoz v Jetřichovicích. Ale ani o tom nechtěl mluvit a rozhodně se od Gustava nechtěl nechat vyprovokovat. Ani před ním se nemusel ospravedlňovat, a tak změnil téma. „Co myslíš, že se stane?“ Carl poklepal na *Braunauer Bote* na stole před sebou, přičemž cigaretu svíral mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Obklopoval ho modrý oblak dýmu. Na titulní straně místního deníku se objevila zpráva o Henleinově vystoupení v Karlových Varech. Čtyřicetiletého dubna byly na sjezdu strany schváleny požadavky sudetských Němců. Mluvčí německé menšiny v Československu zde představil osm bodů, které byly podle Henleina naprosto nezbytné pro zajištění budoucnosti tří milionů Němců v zemi.

„Těžko říct,“ odpověděl Gustav a zkrřížil nohy. „Všechno, co po nás Henlein požaduje, je správné. Takhle dál žít nemůžeme, my Němci zahyneme pod jařmem Hodžovy vlády.“

„V tomto bodě s tebou samozřejmě souhlasím, protože jediné při rozsáhlé samosprávě mohou naše podniky opět vzkvétat,“ souhlasil Carl, který však zároveň skrýval obavy z politického vývoje v Sudetoněmecké straně. Henleinova blízkost k vůdci neby-

la žádným tajemstvím. I to, že dotýčný program výslovně vyzýval k „oddanosti německé národnosti a německému světonázoru“ a k „odstranění křivd způsobených sudetským Němcům od roku 1918 a náhradě škod, které jim byly způsobeny“, považoval Carl za riskantní a zavádějící. Nálada v Československu byla už tak dost napjatá, nebylo třeba rozdmýchávat oheň – ale většina jeho krajanů to viděla jinak. Přesto dal Gustavovi svůj názor najevo. „Češi nemohou splnit naše požadavky, Henlein to přehnal. Také nejsem přesvědčen, že by bratříčkování s Hitlerem označovalo správný směr. Ale nechme toto téma stranou. Co nevidět tu budeme mít komunální volby. Už ses rozhodl?“

„Samozřejmě, co myslíš! Momentálně nemůžeš nikam jít, aby tě ty plakáty netloukly do očí. Pro nás podnikatele je také nesmírně důležité, abychom se nenechali dále zastrašovat. Proto vítám, že mnoho občanů ze solidarity vyvěšuje vlajku Sudetoněmecké strany. Mimochodem, totéž jsem udělal i já ve svých závodech. Na tvé tkalcovně ji ovšem postrádám, proč tam stranická vlajka nevisí?“

Carl chvíli přemýšlel, jestli má Gustavovi o svých pohnutkách skutečně říct. „Přemýšlím o tom, Gustave, jen nevím, jestli je nutné se politicky angažovat i ve firmě. Česká policie zatkla minulý týden dva mé zaměstnance, kteří mi pak tři dny chyběli v práci. Nechci mít žádné problémy.“

„Dneska je všechno zpolitizované! Zvláště v našem podnikání! Pročpak zatkli tvoje zaměstnance? Vždyť je to všechno k smíchu.“

Carl si odfrkl. „Opravdu tě nic nenapadá? Jsou obviněni ze spiknutí proti českému státu. Na Ringplatzu propagovali zájmy sudetských Němců plakáty, které sami namalovali. Jako by to byl zločin!

Dokud si tento stát říká demokratický, musí to být dovoleno. Ale čím víc trváme na svém stanovisku, tím víc česká policie na Němce útočí.“ Teď toho řekl víc, než chtěl ve skutečnosti prozradit. Carl neměl zájem o konflikty s úřady, a proto se držel při zemi. Dalším důvodem byly jeho pochybnosti, pokud šlo o blízkost k Hitlerovi. Stále více houstnoucí společenská atmosféra vyvolávala v Carlovi velké obavy. Jestliže se v určitém okamžiku nepodaří najít kompromis, situace by se mohla stát kritickou.

Myslel na Ferdinanda a na to, že jako občan Československa může být povolán do české armády. Sudetští Němci stále hlasitěji volali po politické jednotě ve jménu zájmů menšiny. Důsledky toho byly jasné, alespoň pro Carla: občanská válka.

Cena pro jednotlivce bude možná vysoká. Na Carlův vkus až příliš vysoká. Věděl, co to znamená mířit na lidi zbraněmi, už to nikdy nechťel udělat a nepřál si to ani pro svého syna. Byl v tom však téměř sám, protože většina mužů považovala za čest zemřít za vlastní lid. Po zkušenostech z Velké války už to tak nevnímal. Carl by dal život za svou rodinu, ale ne za neschopné politiky, kteří ve své profesi selhali. Šlo přece o to, aby se konflikty řešily slovy, a ne zbraněmi.

Gustav vstal a při odpovědi divoce gestikuloval. „Začínají být nervózní, to je přece jasné! Ale to je jen znamení, že jsme s naší žádostí o národnostní zákon a snahou o samosprávu pro sudetoněmecká území na správné cestě. Řešení se musí najít, v případě potřeby i silou. Už se nenechám déle umlčovat. Podívej se na Říši, hospodářství opět běží na plné obrátky.“

Carl si nepotrpěl na hrubé metody; dobře věděl, co bojiště dokáže z mužů udělat. Sám Velkou válku přečkal celkem obstojně,

jeho zranění – až na pár menších potíží – se zahojila. „Chci o své svobodě debatovat a vyjednávat, ale už nikoho kvůli ní nezabiju.“

Gustav se na bratra zděšeně podíval a posadil se zpátky na židli. „Je ti skoro padesát, nikdo by ti nedal uniformu ani zbraň do ruky, nakonec bys stejně nikoho netrefil!“ Gustav se zasmál, ale Carlovi na tom nepřipadalo nic zábavného.

„Nechci, aby moji synové na vlastní kůži zažili, co to znamená bojovat na frontě – a ty sám dobře víš, že naši synové podléhají velení české armády. Myslím, že volání po revoluci je nebezpečné. Ale nechme to být, Gustave, kvůli tomu jsi sem nepřišel.“ Carl neměl chuť dál s Gustavem diskutovat o politice v zemi; věděl, že spolu ke společnému jmenovateli nedospějí. Carl proto zazvonil na personál – právě občerstvení bylo to, co teď potřeboval. Mezitím se vrátil k původnímu tématu návštěvy: k dodavateli surovin.

Netrvalo dlouho a ozvalo se tiché zaklepaní. „Vstupte!“ zvolal, načež do pracovny vstoupila nová služebná Lissi a pokorně se uklonila.

Tato světlolasá dívka působila v Lembergově vile teprve několik týdnů, ale dobře se zapracovala a zatím na ni neslyšel žádné stížnosti. Naopak, Lissi zřejmě byla nesmírně pracovitá a svědomitá. Carl byl pyšný na vývoj své nejstarší dcery Alby, která Lissi přijímala. Skvěle se zhostila role paní domu, zatímco Emilie byla kvůli rekonvalescenci v lázních. Ač byl na Albu velmi hrdý, to dítě mu zároveň způsobovalo nemalé starosti. Alba byla vyhraněně svéhlavá; přesně věděla, co chce. S jejími nápady však on ani Emilie občas nesouhlasili, zejména ne s tím, že by chtěla pracovat v rodinné firmě. Dceřina tvrdohlavost a její odhodlání zapojit se do rodinného podnikání zároveň Carlovi imponovaly. Nakonec

Albině prosbě vyhověl, protože si myslel, že ji těžká práce v tkalcovně odradí.

Nepočítal s tím, že to Alba zvládne – a vedla si opravdu dobře, to jí Carl musel nechat. Ale její nápad, že by se chtěla ve firmě vyučit, byl samozřejmě vyslovený nesmysl. Nástupnictví už bylo dávno vyřešeno: Ferdinand, jeho nejstarší syn, dokončí letos v létě inženýrské studium a časem převezme Carlovo místo ve firmě. Ve vedení tkalcovny Lembergových nebylo pro ženy místo. Bylo zřejmé, co se s nimi stane, když se vystaví nárokům a útrapám podnikání. Jeho tchyně toho byla nejlepším příkladem. A také nejvíce alarmujícím. Helene Schwemmerová byla nevýslovně zahořklá a vypočítavá – zkrátka nesnesitelná, stará panovačná dračice. Chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby Alba dopadla jako její babička.

Alba si naštěstí uvědomovala, že Emiliin návrat znamená konec přičichnutí k firmě. Navíc Carl už dávno ustanovil svým nástupcem Ferdinanda. Carl se svým nejstarším synem ne vždy souhlasil, ale vychovával ho podle svých představ – přesně takového, jakého ho chtěl mít.

A Alba byla předurčena k něčemu jinému než být ředitelkou. Jeho dcera byla krásná a vzdělaná. Nebude těžké najít jí stavovsky odpovídajícího manžela. Ale to bylo téma, na které Carl momentálně nechtěl myslet. Bohužel v tomto ohledu Alba nebyla tak poddajná a ochotná spolupracovat, jak doufal. Možná jí přece jen poskytl příliš mnoho svobody.

„Přejete si, milostivý pane?“ vrátila ho Lissiina otázka do současnosti.

„Přines nám prosím kávu a dva koňaky.“

„Samozřejmě, hned to bude. Budete si jinak přát ještě něco?“

„Ne, děkuji. A pro tebe, Gustave?“ obrátil se k bratrovi. Ten měl pevně stisknuté rty a svraštěné čelo. „Gustave?“ oslovil ho znovu, zatímco bratr byl i nadále plně zaměstnaný tím, že bezostyšně zíral na služebnou.

„Ne, ne, i pro mě je to všechno,“ ozval se konečně Gustav, odvrátil oči a podíval se na Carla s podivným nečitelným výrazem.

Lissi zatím udělala pukrle a opustila pracovnu.

„Ta služebná je nová?“ zajímal se Gustav. Jeho hlas zněl podivně tlumeně.

Carl típl cigaretu. „Dobrý postřeh. Proč? Něco s ní není v pořádku?“

„Jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Lissi.“

„A dál?“

Carl pomalu ztrácel trpělivost. Jako by mu na příjmení zaměstnance snad někdy záleželo. „Alba ji najala, když byla Emilie v lázních. Lissi je jen zaměstnankyně, neznám její příjmení. Nejspíš Wenzelová nebo Richterová, jako mnoho jiných dívek ve vesnici. Proč tě to vlastně zajímá?“

Gustav zvedl odmítavě ruce. „V pořádku, nemusíš se hned tak rozčilovat, snad se tě ještě mohu zeptat. Jen mi někoho připomněla. Tobě ne?“

„Nevím koho. Tak pozorně jsem si ji zase neprohlížel, na rozdíl od tebe na svůj personál necívím.“

Gustav pokrčil rameny a vzápětí se zvedl. „Děkuji ti za pohostinnost, bratře, ale myslím, že už bych měl jít. A co se týče našeho dodavatele, uděláme to tak, jak jsme se domluvili. Budu tě informovat.“

Carl se zdržel komentáře, protože právě zazvonil o kávu. Ve skrytu duše byl však rád, že Gustav nechce zůstat déle, i když bratrovo podivné chování nedokázal pochopit. „Jak chceš, víš, že jsi tu vždycky srdečně vítán,“ zareagoval Carl a vstal. Potrásl bratrovi ruku a znovu zazvonil.

Krátce nato vrchní sluha Josef Gustava vyprovodil. Než Carl opustil pracovnu, aby se oblékl k večeři, vložil si do úst mentolku. Když mířil do své ložnice, potkala ho na chodbě Lissi s podnosem.

„Děkuji, ale kávu už nepotřebujeme,“ vysvětlil Carl a vzal si jen sklenku koňaku.

„Jak si přejete, milostivý pane.“ Lissi byla mladá a pocházela ze skromných poměrů. Navštěvovala hospodářskou školu a byla pracovitá. I když s ní zatím moc nemluvil, Carl si hned uvědomil, že je pohotová a chytrá, ne tak hloupá jako poslední služebná Kitty, která byla nejen prostoduchá, ale také líná. Lissi přikývla a otočila se.

Carl se za ní díval a přemýšlel, co se mu to Gustav asi snažil naznačit. Gustavovo chování mu připadalo zvláštní, ale možná jeho bratr jen stárne a lidi se mu začínají plést. Pak ale Carla zamrazilo, když se Lissi znovu ohlédla přes rameno a podívala se na něj bystrýma šedomodréma očima. Až dosud si pravdu vědomě nepřipouštěl, ale přece jen mu někoho připomínala. To však bylo zcela nemožné.

* * *

Emilie seděla u toaletního stolku a upravovala si vlasy. Pak se podívala na svůj odraz v zrcadle. Blond vlasy sahající po bradu jí

v jemných vlnách rámovaly srdcovitý obličej. Rty mohly být plnější a vrásky méně výrazné, ale nechtěla být nespokojená. Mladistvé dokonalosti už nedosáhne; ve třiačtyřiceti na to byla jednak příliš stará, jednak ji dlouhá nemoc vyčerpala. Připadalo jí, že rysy obličeje stále působí trochu příliš ostře. Dosud nebyla ve své původní kondici, i když se po léčebném pobytu cítila docela zotavená. Nemusela nabrat zpátky všechna kila – vlastně jí vyhovovalo, že jí sukně v pase seděla o něco volněji než před nemocí.

Emilie odložila kartáč a na každé zápěstí si nanasla trochu svého oblíbeného parfému Shalimar od Guerlaina. Líbila se jí jemná harmonie v souhře vanilky, bergamotu a kadidla. Právě si chtěla nasadit dvouřadý perlový náhrdelník, když do místnosti vešel Carl. Od Kilianova narození měli oddělené ložnice – se čtvrtým dítětem se Emilie rozhodla, že potřebuje v noci klid, a manželovo chrápání už nesnesla. Přesto její ložnice nebyla pro Carla zakázanou zónou, i když manželské povinnosti Emilie plnila jen zřídka. To také rozhodně nebyl důvod, proč za ní Carl teď přišel. Je zvláštní, že na to pomyslela právě teď. Už několik měsíců se k ní neodvážil přiblížit, takže pro něj možná už není tak přitažlivá jako kdysi. Emilie tu myšlenku potlačila a obrátila se k manželovi. Carl se už převlékl k večeri, měl na sobě tmavomodrý oblek se sněhobílou košilí, vestou a kapesníčkem do saka.

„Carle?“ V hlase se jí mísila otázka s údivem.

„Vypadáš kouzelně,“ odpověděl a vtiskl jí polibek na tvář.

Vdechla jemný odér jeho vody po holení, která voněla pikantně a svěže. Už minule si všimla, že si jí nanáší víc než dřív. Emilie se na manžela chvíli zadívala. Vypadal unaveně; v posledních měsících také trochu zhubl, ale neztratil nic ze své majestátnosti, kterou

na něm vždy oceňovala. Dvouřadý oblek mu dokonale padl a kapesníček byl složený naprosto bezchybně. Carlova ustupující linie vlasů se trochu zvýraznila a tu a tam zahlédla mezi tmavě blond vlasy stříbřitě šedý tón. Vlasy měl jako vždy pečlivě učesané na pěšinku a napomádované. Carl byl v tomto ohledu poněkud staromódní, ale hodilo se to k němu.

„Miláčku, děje se něco?“ zeptal se a sebral si z pravého rukávu kousek žmolku. Zjevně mu neuniklo, jak si ho manželka pozorně prohlíží.

Emilie se smířlivě usmála a podala mu náhrdelník. „Byl bys tak laskav?“

„Samozřejmě,“ odpověděl, ovinul jí pravé říční perly kolem krku a zapnul sponu.

„Na něco jsem se tě ještě chtěla zeptat,“ začala a pak vstala. Uhladila si tmavou sukni a narovнала záda.

„Ano?“

„Co kdybychom konečně zase jednou ve velkém oslavili moje narozeniny? Víím, že je to narychlo, ale už dlouho jsme žádný ples nepořádali, a myslím, že je nejvyšší čas.“

„Ples? Na tvé narozeniny?“

Emilii se nelíbilo, jak Carl na její žádost zareagoval. Očekávala něco jako „Velmi dobrý nápad, miláčku,“ a ne tenhle zděšený výraz v jeho tváři, který pro něj byl naprosto nezvyklý. Zaváhala a nehýbala se, jen přemýšlela, co to může znamenat. Nechtěla brát ne jako odpověď. Kromě toho Carl její přání obvykle neodmítal. Musí pochopit, že její společenský život kvůli té mizerné chřipce několik měsíců ležel ladem a teď touží po nějakém rozptýlení. Bylo možné, že na ni její přátelé už dávno zapomněli, nebo, což

by bylo ještě horší, odepsali Lembergovy po uzavření provozu v Jetřichovicích jako zkrachovalce.

„Ano, přesně tak, k mým narozeninám. Není to skvělý nápad, Carle?“ Emilie zůstala jako vždy klidná a vyrovnaná. Dokonce se usmála a ani jí to nedělalo potíže. Tak dlouho hrála roli dokonalé manželky, že dokázala před Carlem snadno skrývat vlastní pocity a myšlenky.

„Miláčku.“ Vzal její ruku do své a vdechl na její hebkou kůži polibek. „Sotva ses zotavila, nemyslíš, že by ses plánováním plesu příliš mnoho a předčasně přetěžovala?“

Emilie se trochu uvolnila. Chvilí se obávala, že Carl chce oslavu odmítnout z jiných důvodů. Uvědomovala si, že k uzavření Jetřichovic došlo z ekonomických důvodů. Přádelská lna už zkrátka nebyla kvůli současným hospodářským otřesům rentabilní. Emilie předpokládala, že finanční starosti podniku pak zmizí. Tomu nasvědčoval i fakt, že Carl propouštěným dělníkům ještě měsíc vyplácel plnou mzdu. To by jistě neudělal, kdyby byla situace napjatá, že?

Emilie se nechtěla dál vyptávat, protože v jejich manželství se o penězích téměř nikdy nemluvilo – kromě případů, kdy plánovala velké investice do vily.

Carl byl v tomto ohledu velmi svérázný. Neměl rád, když Emilie „vyhazovala peníze z okna“, jak tomu říkal. To, co považoval za přehnaný luxus, však bylo pro Emilii ve většině případů velmi potřebné. Těžko mohla chodit v nějakých hadrech nebo v botách, které byly módní v předchozí sezoně.

Kdyby po tom toužila, nemusela si brát Carla.

Ouha!

Kde se to najednou vzalo?

Emilii ta myšlenka natolik překvapila, že o krok ustoupila a nasucho polkla. Byla zkušená v tom, jak před ostatními nedávat najevo, co se v ní doopravdy odehrává, takže rychle skryla krátký okamžik podráždění, než si Carl něco uvědomil. „Miláčku, cítím se skvěle,“ prohlásila vzápětí s úsměvem.

Manžel nereagoval a nevypadalo to, že by s ní chtěl souhlasit. „Promluvme si o tom později, nechceme přece přijít pozdě na večeři.“ Carl jí položil ruku na spodní část zad a vedl ji ke dveřím.

Emilie mlčela. Byla teď přece jen trochu skeptická, když zareagoval tak vyhybavě. Nemohla si pomoci, aby něco neřekla, protože jí opravdu záleželo na tom, aby se tenhle ples konal. „Zejména s ohledem na naši nejstarší dceru si myslím, že by bylo moudré uspořádat větší večírek. Když na to nebudeme tlačit, tak se nevdá. Musíme našim přátelům a známým ukázat, že s Lembergovými se pořád ještě musí počítat.“

Carl nic neřekl, ale z jeho napjatého postoje si uvědomila, že zasáhla bolavé místo. Už se však k tomu nevyjádřil, jen ji mlčky vedl do jídelny, kde už čekali Alba a Kilian a dováděli spolu.

Emilie chtěla svým dětem usnadnit cestu do budoucnosti, k čemuž patřilo i to, že jim pomůže vydat se správným směrem. Udělala to už s Charlotte poté, co se dcera o zimních prázdninách chovala příšerně. Dítě se naštěstí zase vzpamatovalo a před chvílí s ním na internátě dokonce telefonovala. Alespoň s tím si Emilie momentálně nemusela dělat starosti. S Albou to bylo jiné. Emilie začínala pochybovat, zda její starší dcera někdy dostane rozum.

* * *

Charlotte se mezi těmi zatracenými švýcarskými stěnami strašně nudila. Alespoň že se dny postupně prodlužovaly. Zima jí připadala příšerně dlouhá. Měla k tomu dobrý důvod.

Charlotte byla pod neustálým dohledem od chvíle, kdy ji matka v lednu osobně vypakovala do internátu – jinak to nazvat nemohla. Její nová spolubydlící byla navíc ta nejnudnější osoba, jakou kdy potkala. Bylo to to nejnesnesitelnější utrpení, jakému ji tím vystavili. Jako by vyučování nebylo dost otravné, teď se po něm ještě musela vypořádat s tou venkovskou husou Franziskou.

Charlottě se strašně stýskalo po Anně. Její kamarádku před několika měsíci bez okolků z internátu vyhodili, protože se nakazila syfilidou. To byla od ní hrozná hloupost, pomyslela si Charlotte, kterou to mrzelo ještě dnes. Zlobila se na Annu, protože kvůli její neopatrnosti teď musela sdílet pokoj s Franziskou von Hohenhausen. Ložnice se jí pro tak rozdílné povahy zdála příliš malá. Na jedné straně dívčího pokoje stály dvě úzké postele s čelem, před každým oknem byl stůl, u jednoho z nich právě seděla Franziska a učila se. Ze stropu visela lampa s prostým nezdobeným hnědým stínítkem. Na jejich oblečení byly k dispozici dvě komody, každá se třemi zásuvkami. Jinak tu ještě bylo umyvadlo se dvěma věšáky na ručníky.

„Jakou známku jsi dnes dostala?“ zajímala se Franziska.

Charlottě se nechtělo odpovídat, protože si ze zeměpisu odnesla hodnocení „nedostatečně“. „Nevím, proč by tě to mělo zajímat.“

„Vysloveně se těším na den, kdy na mě nebudeš uštěpačná.“

Charlotte mlaskla. „A já se zase těším na den, kdy mě nebudeš nudit.“

„Jsi strašně nevychovaná, víš to?“

Sama věděla, že je trochu tvrdohlavá. Ale tohle neustálé vyse-
dávání v internátu ji vyčerpávalo. Byla na pokraji smrti nudou.
Charlotte si mohla říkat, jak často chtěla, že do maturity zbývá
jen pár měsíců. Kdyby to bylo na ní, klidně by se bez toho obešla.
V posledním ročníku málem propadla; dokázala tomu zabránit jen
drastickými prostředky. Výrazně vylepšila svou schopnost opisovat
od susedky. Letos ji však posadili do lavice samotnou, takže teď
s látkou urputně bojovala. Nenarodila se proto, aby se učila – ne
že by na to psychicky neměla, jen neviděla smysl zabývat se sucho-
párnou látkou. Chtěla žít, ne se pořád šprtát!

„Něco ti prozradím.“ Charlotte vstala a posadila se na okraj Fran-
ziska stolu. Ta nervózně zamžourala, jako by se jí bála. Charlotte
ta reakce připadala skoro trochu legrační. Takhle se sama ještě ni-
kdy neviděla. „Umím být taky velmi milá,“ pokračovala. „Ale to
bys mi musela ve škole trochu pomoci.“

Franziska sraštila čelo. „Chceš říct, že za tebe mám dělat do-
mácí úkoly, nebo co?“

To vůbec nebyl špatný nápad, to by samozřejmě taky nebylo od
věci. Charlotte se kousla do vnitřní strany tváře, než řekla: „O tom
si můžeme promluvit.“

Franziska se zasmála. „Proč bych to dělala? Vždyť mi na oplátku
nemáš co nabídnout.“

To byla trefná připomínka. Ale nebyla to tak docela pravda.
Charlotte se usmála, ale nebyl to úsměv vřelý ani otevřený. Byl
to výsměch, to sama dobře věděla. „Do mého pokoje tě dali jen
z jediného důvodu!“

„A jakého?“ opáčila Franziska ublíženě.

„Nikdo tě tu nemá rád.“

„Ale to tebe taky ne! Jsi nafoukaná a protivná.“

Charlotte se ušklíbala. „To je pravda. Ale víš, v čem se my dvě lišíme?“

„Ne, ale tuším, že se mi to právě chystáš říct.“

Charlotte na vteřinu dokázala k Franzisce cítit něco jako respekt, ale jen do chvíle, než dívka začala okusovat své již zcela ohlodané nehty. Nervózní nejistota, která neslušela žádné mladé dámě a byla součástí Franziscina problému. „Můžu ti pomoci.“

„Ty? S čím?“

„Na rozdíl ode mě chceš někam zapadnout. Chceš být oblíbená. Hledáš přítelkyni. Ostatní si mě váží, protože vědí, že si dokážu poradit sama a nikdy nikoho nepotřebuju.“

„Jak to teď vypadá, tak mě přece jen potřebuješ, protože proč bys mi jinak nabízela dohodu? Známký za co? Doučování v dívčích přátelstvích?“

Charlottu to zaskočilo. Ta Franziska zřejmě přece jen nebyla úplně tupá. „Už jsi to pochopila. To je dobře. Pak nemusím začínat úplně od začátku. Tak co, jdeme do toho?“

„To si budu muset dobře rozmyslet. Nedovedu si představit, jak to chceš udělat, abych byla u ostatních oblíbená, a ještě těžší bude pomoci ti získat dobré známky. Na některé věci nejsi zrovna lumen.“

V první chvíli byla v pokušení vlepít té hloupé Franzisce za její drzost facku, ale udržela se. „Věř mi, že se můžu postarat o to, aby byl tvůj šedivý nudný život o něco zajímavější. Navíc si tím u ostatních studentek zvedneš vážnost, takže najednou se s tebou samy *budou chtít* kamarádit.“

Podle cuknutí Franziscina víčka poznala, že dívka jí návnadu spolkla. Připadalo jí až směšné, jak snadné to bylo. Charlotte vstala,

udělala dva kroky a pak se vrhla bokem na postel. Než pokračovala, otočila se ke své spolubydlící zády. „Teď si nejdřív trochu zdřímnu. Až si to promyslíš, můžeš mi dát vědět. Ale nebuď mě. Potřebuju se vyspat do krásy.“

Když zavřela víčka, Charlotte se usmála. Tuhle hloupou husu má zcela pod kontrolou.

Kapitola 2

Alba bezděčně zaskřípala zuby. Nesmírně ji mrzelo, že v této rodině nerespektují její přání.

„Že jsi pořád ještě ten nesmysl nepustila z hlavy,“ pokárala ji matka a odložila vidličku na okraj talíře. Rodina seděla u večere v jídelně vily, což tedy znamenalo otec, matka, Kilian a ona. Ačkoli byl příjemný jarní den, v krbu praskal oheň, ale teplota nebyla důvodem, proč se Alba chvěla. Byla rozzlobená a snažila se udržet emoce na uzdě.

„Co je tak špatného na tom, že chci jít do učení?! Vždyť přece nechcete ani to, abych studovala,“ oponovala Alba, i když věděla, že v přítomnosti obou rodičů je to málokdy dobrý nápad. Ale její temperament nebylo tak snadné ovládnout. Zvlášť ne v této záležitosti.

Otec hlučně bouchl pěstí do stolu. Nádobí zařinčelo a Emilie polekaně vytřeštila oči, ale na Albu to dojem neudělalo. Kilian se ani nepohnul; Albě připadalo, jako by se zmenšil ještě víc, než už beztak byl, i když otcovo pokárání neplatilo jemu. Na chlapci

nebylo vidět, že je mu čtrnáct let. Alba se znovu zaměřila na otce, který se na ni zamračeně díval. „Krucinál!“ zahromoval. „Už tě začínám mít plné zuby, Albo! Tvoje rozmary mě chvíli bavily, ale teď je načase, abys dospěla.“

Albu stálo velké úsilí, aby navenek zachovala klid. Srdce jí bušilo až v krku a těžko se jí dýchalo. Měla pocit, jako by jí někdo kolem krku nasadil smyčku a pomalu ji utahoval.

Nepochybně teď opět začne s tím nesmyslem, že by si měla najít nápadníka, aby se zasnoubila. Její rodiče ovšem netušili, že už si dávno někoho našla. Kdyby bylo po jejím, nic by se o tom – alespoň zpočátku – nedověděli. Alba přemýšlela, jak by mohla nastalou situaci zklidnit. Možná je impulzivní, ale není úplný idiot. Se svým přístupem jít hlavou proti zdi nikdy nedosáhne toho, co si přeje.

„Až se jednou vdáš, můžeš tyhle věci probrat s manželem,“ poznamenala matka a napila se vody.

„Snad opravdu existují muži, kteří si váží žen s vlastním názorem,“ odpověděla Alba ostře. Tolik k uklidnění situace – no výborně! Odvedla skvělou práci. Potlačila protočení očí a kousla se do jazyka. Ale teď už opravdu!

Otec se syčivě nadechl. „Tak to by stačilo, Albo! Myslел jsem, že jsi konečně přišla k rozumu. Očividně jsem se mýlil. Poté, co sis během matčina léčení vedla velice dobře v domácnosti, se teď chováš nehorázně.“

Alba jen nerada slyšela zklamání v jeho hlase. Sklopila oči a promnula si ruce v klíně. Cokoli, co ji napadlo jako odpověď, by rodiče proti ní jen ještě víc popudilo. Proto mlčela, i když to bylo těžké.

„Nemluvil předevedčírem Paul Weisser o nějakém pozvání, Albo?“ zeptala se matka klidně. Zřejmě tak chtěla zabránit dalšímu vyhrocení situace. Alba a její otec už na sebe v minulosti křičeli – Alba ostatně svou vznětlivou povahu zdělila nejspíš po něm. Tohle chování však matka nehodlala tolerovat, zejména ne před personálem, a v jídelně nebyli sami. Vrchní sluha Josef Teschner zůstával jako vždy nenápadně v pozadí. Byl v rodině už dlouho, ale to pro matku neznamenal, že by byly přípustné nějaké ústupky, pokud šlo o etiku.

„Ano, to mluvil,“ odpověděla Alba úsečně.

„A?“ naléhala matka.

Alba neměla o muže, jako byl Paul, sebemenší zájem. Syn obchodních partnerů byl nejen narcistický, ale také arogantní. Alba ho nemohla vystát, jeho blízkost ji vytáčela doběla. Paul nedávno o Vánocích znovu dokázal, že sdílí zastaralé názory jejích rodičů. Citoval články odkazující na staré ctnosti. Paul byl ten typ člověka, který věřil, že ženy patří za plotnu, a ne do politiky nebo do práce. Ne, s někým takovým se nemohla zaplést. To by spíš zamrzlo peklo, než aby s ním Alba dobrovolně chodila. Nedomáhala pochopit, proč ji v pravidelných intervalech zkoušel zvát na schůzky; nikdy ho v tom nepodporovala, ale vždycky ho odmítla. Možná byl jen jedním z těch mužů, které o to víc popudilo, když se dočkali odmítnutí. Ať tak či onak, pro ni nepřicházel v úvahu.

„Prospělo by ti, kdybys chodila s tak výtečným mladíkem, jako je Paul,“ zasáhl do rozmluvy otec.

Alba potlačila povzdech. „Budu o tom přemýšlet,“ odpověděla vyhybavě.